

“Oké, waar komen jullie dan wel vandaan, wat doen jullie hier en met hoeveel zijn jullie?” vuur ik mijn eerste vragen af.

Voordat hij me kan antwoorden, klikt er een opening in de wand achter hem open en verschijnt een tweede persoon. Kleiner, ronder en forser dan de eerste maar met eenzelfde vreemde kledingcombinatie: een te lange zwarte broek met flink omgeslagen pijpen, zodat net twee blote voeten in sandalen te zien zijn, een paars gehaakte trui met daaronder een knalgeel poloshirt en op zijn hoofd, naast de wokkel oorbel, eenzelfde klep. In een van zijn handen houdt nummer twee een soort schroevendraaier vast die me aan *Dr Who* doet denken.

Ik beheers me en knijp me niet in mijn arm om wakker te worden, want ik geloof niet dat ik droom, dit gebeurt echt.

Het eerste wezen draait weer aan zijn oor-wokkel en zegt iets tegen zijn collega, ik denk in de eigen taal. Een combinatie van grommen en klikken. Het tweede wezen antwoordt terug met dezelfde grommen en klikken en haalt dan zowel z'n schouders als z'n wenkbrauwen op, alsof het hem niets kan schelen wat de eerste hem uitlegde of voorstelde. Nummer een draait zich weer naar mij, nadat hij de vertaalwokkel weer heeft aangeraakt. Ik zie dat nummer twee hetzelfde doet.

“Ik ben Een”, zegt nummer één.

“En ik ben Ander”, laat nummer twee me weten.

Prima. Als we grapjes gaan maken, kan ik dat ook en met slechts een kleine aarzeling geef ik antwoord: “Dus Een en Ander. Aangenaam, mijn naam is Niemand.” Wie A zegt, moet ook B zeggen, zei mijn vader altijd.

Bij Een schiet een van z'n wenkbrauwen op z'n *Spoocks* omhoog en hij tikt met een vinger tegen z'n hoofd: “Slim en grappig mens, dat mag ik wel.” Dan trekt hij een soort bureaustoel onder een van panelen uit en wijst er naar. “Ga zitten.”

Zelf neemt hij plaats op een stoel ernaast en buigt zich dan over het instrumentenpaneel voor hem.

Ander komt naast hem staan. Hij leest een schermpje af, draait aan een paar knoppen, leest het schermpje weer af en duikt dan onder het paneel. Hij maakt een plaat los en steekt er een soort schroevendraaier in. Een draait zich naar mij toe.

“Dus Niemand wil weten wat wij hier doen? Wij zijn in ieder geval niet in dienst van de *Starfleet*”, zegt hij, wederom met een stralende glimlach.

Nee, daar was ik ook wel achter, ik voel me meer verzeild geraakt in een scène van ‘Het Transgalactisch Liftershandboek’.

Ik moet erg wennen aan het feit dat zijn mond een andere taal spreekt dan zijn woorden zeggen, het is alsof ik naar een slecht nagesynchroniseerde serie op de Duitse tv kijk. Als hij verder praat, leidt dat me enorm af en ik besluit om maar om me heen te kijken in plaats van naar hem.

“Je kunt ons ‘verslaggevers’ noemen”, gaat Een verder. “Wij brengen verslag uit voor de COGO: de Cosmos Onderzoek en Gok Organisatie.”

De wat?!

“De Cosmos Onderzoek en Gok Organisatie?” herhaal ik.

Een grinnikt. “In mijn eigen taal klinkt het beter. Je kunt het zien als een heelal-overkoepelende organisatie die vanaf een planeet verslag doet van bijzondere ontwikkelingen aldaar. Andere geïnteresseerde volken kunnen dan op de verwachte of gehoopte verandering gokken. Er gaan af en toe gigantische bedragen in om. Het is onze taak om onafhankelijke rapportages te maken die veranderingen voorspellen of de resultaten van hoop en verwachting laten zien.”

Ik schud even mijn hoofd en probeer me er iets bij voor te stellen. Een 'vliegend wedkantoor'? Razende reporters die verslag doen van zowel rampen als voorspoed, hier op onze eigen Aarde? Ter lering ende vermaak van buitenaardse wezens?

"En dat allemaal stiekem?" is mijn eerste vraag.

"Zoveel mogelijk. Als het een keer niet lukt, zoals nu, dan geeft het slechts maar even ophef. Want wie gelooft hier nu in de UFO-verhalen, of in ontvoeringen door buitenaardsen?"

"Maar", stamel ik, "tegenwoordig heeft iedereen een camera op z'n smartphone. Ik denk dat mijn directeur hier buiten, druk aan het fotograferen is." Daar zie ik Willemse best voor aan, als hij over de eerste schrik heen is en zich een ultieme cash mogelijkheid realiseert.

"Pfft", zegt Een, terwijl hij met zijn hand een weggooi gebaar maakt. "Foto mislukt, pfft, binnen een minuut is het beeld vervaagd, weg bewijs. Hetzelfde met filmopnames, allemaal pfft."

"Oké, als jullie met UFO's kunnen vliegen, lijkt me best mogelijk dat jullie ook vervagende foto's kunnen creëren. Maar ik snap niet waarom de Aarde zoveel aandacht verdient."

Een slaat van pret met beide handen op z'n bovenbenen.

"Omdat het hier zo allemachtig spannend is, bij tijd en wijle. En die 'bij tijd en wijlens' volgen elkaar steeds sneller op! Op dit moment worden er gigantische weddenschappen afgesloten over wat jullie ras als eerste een grote, misschien wel definitieve, klap toe gaat dienen: 1. het milieu, 2. een of twee gekken die elkaar met kernkoppen gaan bestoken of 3. de teloorgang van het monetaire systeem, waar trouwens niemand buiten jullie Aarde nog iets van snapt."

Vertel mij wat! Ik geloof dat er heden ten dage ook hier op Aarde niemand er nog iets van snapt.